

cord, at der kunde være dem, der ikke gjerne vilde slippe Statsgarantien, men som paa den anden Side dog nok vilde sikkre sig imod, at denne Garanti kunde blive farlig for Statskassen. Det er jo blevet sagt af dem, der holde paa Statsgarantien, at det er Noget, der ikke har noget Videre at betyde, da der ikke kan blive Tale om bethdelige Summer, at det vel kan tænkes, at Statskassen vil komme til at stybe Lidt til, men det har ikke Noget at sige, saameget mere, som Statskassen igjen faaer det tilbage. Disse har jeg søgt at imødekomme ved at stille mit subsidiaire Forslag. Idet nemlig Lovudkastet har henviist til, at Reservecifonden skal blive 5 pCt., og at dette skal antages for at være god Sikkerhed, saa har jeg fulgt det givne Spor, og mit subsidiaire Forslag gaaer ud paa, at Statskassen bagved Reservecifonden, altsaa desuden skal indestaae med 5 pCt., saaledes at altsaa Reservecifonden i Virkeligheden ved Statskassens Garanti bliver fordoblet. Derved bliver der allerede tilveiebragt en ganske ualmindelig Garanti for Overformynderimidlerne og for Statskassen en ikke ganske ringe Byrde; men denne bliver dog paa en saadan Maade begrændset, at den ikke kan blive absolut farlig for Statens Credit eller Finantserne. Jeg vil altsaa, kjøndt jeg anseer mit principale Forslag for det rette og maa ønske det vedtaget, dog være beroliget, naar mit subsidiaire Forslag vedtages. Jeg troer virkelig, at man er kommen til at see hele denne Sag paa en noget forkeert Maade, jeg kan ikke see Andet, end at hele det Raisonnement, hvormed man begrunder Statens ubetingede Garanti, idet man siger, at naar Staten tager Midlerne fra de Umhyndige, skal den ogsaa garantere dem, er aldeles urigtigt. Naar Statskassen vilde tage mine eller de Herrers eller overhovedet myndige Mænds Midler under sin Bestyrelse, saa var det i sin Orden, at Staten ogsaa gav fuldstændig Garanti, men saaledes forholder Sagen sig ikke ligeoverfor de Umhyndige, hvor Forholdet netop er det Modsatte, nemlig at de ikke selv kunne bestyre dem. Spørgsmaalet bliver ikke det, om Staten skal tvinge dem eller ikke, men om, hvorledes Staten bedst skal opfylde sin Forpligtelse mod de Umhyndige, nemlig at sikkre deres Mid-

ler, indtil de selv kunne vaage over dem, saa godt det overhovedet er muligt. Her er altsaa ikke Tale om Tvang eller Indgreb i den personlige Frihed ligeoverfor de Umhyndige, men her er Tale om Opfyldelsen af en Forpligtelse, som Staten har. Denne bør Staten naturligviis opfylde til Punkt og Prikke, men ikke paa en saadan Maade, at den i taabelig Tro paa sin Almagt gaaer Andre og sig selv for nær. Der er her som overalt i Statslivet Tale om en Forpligtelse, som i Grunden ikke er Andet end en Ret for Staten, om en Forpligtelse, som ikke bør glemmes, men ei heller gives et unaturligt Omfang, da dens Opfyldelse i saa Fald i Virkeligheden blot vil hindre Staten fra at opfylde andre ligesaa store og vigtige Forpligtelser.

Midler: Jeg kan naturligviis ikke tiltræde den sidste Talers Anskuelse, og jeg kan heller ikke forstaae hans Sammenligning med det Tilfælde, at Staten tog en myndig Mænds Midler fra ham. Dette er jo Noget, som man aldeles ikke kan tænke sig; thi i samme Dieblif vil Staten gjøre ham umyndig, idet den ikke tillader ham at gjøre, hvad han vil, med sin Eiendom. Jeg seer derfor ikke, hvad denne Sammenligning betyder, og jeg kan ikke engang forstaae den. Det ærede Medlem udtalte, at en myndig Mand ogsaa under særlige store Begivenheder og Eventualiteter var udsat for Tab, som han ikke kunde undgaae, selv med den største Forsigtighed, men han maa da huske paa, at den Myndige ved Anbringelsen af sine Midler har en fuldkommen Frihed og saaledes tillige til visse Tider kan slaffe sig større Indtægter og derved faae Erstatning for den Risiko og det Tab, som han til andre Tider kan have, men denne Fordeel har den Umhyndige ikke. Saaledes som Lovforslaget nu er vedtaget og selv med de Endringsforslag, hvorved Overformynderiet faaer en større Rente, vil der ikke være sikket den Umhyndige Andet end en bestemt og efter min Mening efter de nuværende Forhold meget lav Rente, saa at han ikke kan faae nogen Fordeel eller Equivalent for de Tab, som han kan lide. Dette er imidlertid ikke den Hovedbetragtning, som jeg gjør gjælbende. Min Hovedbetragtning, som